

MàAmiga

Un assaig de Pau Mayor Boronat

PRIMER ACTE

Despertar,
i no saber qui ets,
no saber on ets

Limitar-se a existir,
sense pensar en viure,
i sentir-se mort,
molts anys abans de morir.

Tornar a començar,
per a que el fantasma em deixi en pau.
Ja que si et consumeixes en silenci,
la gent no sap on atacar.

SEGON ACTE

Comences a veure llum al final del camí,
que més que un túnel és un pou.
Un pou en el que has après a respirar baix l'aigua.

Encontres una mà, una mà amiga,
que et fa sentir despert, i feliç per estar-ho
sabent que anar-se'n a temps,
significa arribar prompte a altre lloc.

Que ha sigut de mi?
Com he estat així?
Ara comença el canvi.

El demà pertany a la gent que es prepara hui.
Perquè ni navegant mil mars, hi haurà algú que s'acoste a
tu.

TERCER ACTE

Tu també pots,
perquè tu també saps,
que sol podria eixir qualsevol nit.
Que el teu moment ha arribat.

Eres com la brisa que flueix
pels pins de la muntanya,

com el pardal que està acompanyat
sense saber quin serà el seu destí,

com les flors que floreixen una al costat d'altra,
per néixer i morir juntes,

com la xiqueta que necessita de sa mare,

i com el que veus tots els dies,
el que vius tots els dies,
i el que enyores tots els dies.

Però recorda,
mai seràs tu si no estimes la teua soledat.